

บทนำ

บทที่ 1

1. พื้นฐานของสหรัฐอเมริกา

ก. ปัจจัยพื้นฐาน

1. การปกครองระบอบประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยแบบอเมริกันนั้น ได้ก่อตั้งขึ้นโดยกลุ่มผู้นำ 55 คน ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย ใน ค.ศ. 1787 โดยการร่างรัฐธรรมนูญของประเทศขึ้น และได้ยั่งยืนมาถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลานานเกือบ 200 ปีมาแล้ว ปัญญาชนจากอาณานิคม 12 แห่ง จาก 13 แห่งของอังกฤษในทวีปอเมริกาได้มารวมตัวกัน ทุกคนเป็นตัวแทนกลุ่มผลประโยชน์ของประชาชนต่าง ๆ กัน แต่ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันในวัตถุประสงค์สำคัญสี่ข้อที่ว่า "We the people of the United States, in order to....." วิธีที่จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางเหล่านี้คือ การจัดตั้งรัฐบาลขึ้นโดยประชาชน เป็นของประชาชน และเพื่อประชาชน

2. บุคลิกของพลเมืองสหรัฐอเมริกา

นอกจากจะเป็นพวกสืบเชื้อสายมาจากอังกฤษใน 12-13 มลรัฐแรก ๆ ที่รวมตัวประกาศอิสรภาพ ร่างรัฐธรรมนูญ และจัดตั้งรัฐบาลสหรัฐอเมริกาแล้ว พลเมืองสหรัฐอเมริกาได้แผ่ขยายออกไป เพื่อทำมาหากิน บุกเบิกทำไร่ ทำการค้า ธุรกิจ เหมือนถ่านหิน ทองแดง เหล็ก และน้ำมัน ด้วยเหตุว่าทรัพยากรธรรมชาติมีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ในประเทศนั้น พลเมืองสหรัฐอเมริกาประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติ ซึ่งต่างอพยพมาจากยุโรป มีเทคนิควิทยาการสมัยใหม่ มีความรู้ ความชำนาญ นำเข้ามาในสหรัฐอเมริกา และสามารถขุดค้นเอาทรัพยากรอันอุดมมาทำให้เป็นประโยชน์ เป็นผลให้ประเทศชาติเจริญมั่งคั่งอย่างรวดเร็ว

3. ความชำนาญในการปกครองตนเอง

พิจารณาจากการร่างรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา เป็นเสมือนมัลคฤเทศก์ ให้มีการแก้ไขปรับปรุงระบอบการปกครองของรัฐบาลกลางตลอดมา เช่น สมาร่างรัฐธรรมนูญ

ที่จัดตั้งขึ้นโดย Articles of Confederation และได้ชื่อต่อมาว่าเป็น Federal Government แต่มีอำนาจจำกัดมาก อำนาจของรัฐบาลกลางจึงไม่มี อย่างไรก็ตาม ประชาชนอเมริกันก็มีความชำนาญพอสมควร ในด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น ในเมือง นคร และมลรัฐต่าง ๆ ส่วนมากประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพดี รัฐเล็ก ๆ ในทางตะวันออกเฉียงเหนือ มีการประชุมเพื่อลงความเห็นในการดำเนินงานต่าง ๆ ของชุมชน และประชาชนมีสิทธิออกเสียงตามความต้องการ ในแต่ละรัฐจะมีผู้ว่าการรัฐ และสภาผู้แทนของรัฐ ซึ่งประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งเข้าไป

เปรียบเทียบกับปัจจุบันนี้ ปัญหาการบริหารและการเมืองสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้น มิได้เป็นไปในทางยุ่งยากลำบาก อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ระบบการปกครอง และผลของวิวัฒนาการต่าง ๆ ของประเทศที่เกิดขึ้นใหม่อย่างสหรัฐอเมริกานี้ควรยอมรับว่า เกิดจากการยอมรับของประชาชนใน 13 มลรัฐแรกที่ร่วมกัน และนอกเหนือไปจากปัญหารวมตัวเป็นประเทศในขณะนั้น ยังมีปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกด้วย ที่ผู้ก่อตั้งจะต้องพิจารณา แม้ผู้เข้าร่วมประชุมก่อตั้งประเทศในระยะแรก ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ร่วมและจัดหลักการต่าง ๆ หรือพัฒนาการด้านการเมืองการปกครองในระยะ 2 ศตวรรษให้หลังได้ บุคคลเหล่านั้นก็ยังมองเห็นการเปลี่ยนแปลงอันใหญ่หลวงของการปกครองประเทศ จึงได้กำหนดให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญได้ เพื่อให้มีรัฐธรรมนูญที่มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมเศรษฐกิจการเมือง การปกครองในแต่ละยุคแต่ละสมัยของประชาชนอเมริกัน เราจะเห็นได้ว่า การปกครองของสหรัฐอเมริกาได้มาจากปัญหาชนลบล้างเหล่านี้ บัดนี้เวลาได้ล่วงเลยมารวม 2 ศตวรรษแล้ว แต่มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเพียง 26 บท ซึ่งก็ช่วยให้รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกามีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

ข. สภาพทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของสหรัฐอเมริกาในรอบ 30 ปี

1. ความนำ

สภาพทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของสหรัฐอเมริกา วิเคราะห์ได้ว่าอยู่ในฐานะที่มั่นคงตลอดมา โดยเฉพาะหลังจากสิ้นสงครามกลางเมือง และวิกฤติการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 สาเหตุที่ช่วยให้ฐานะทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมมั่นคงนั้น ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางด้านรัฐบาลและประชาชน ในเรื่องเหล่านี้ สภาพทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมระยะที่น่าสนใจที่สุด จึงควรเป็นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งสหรัฐอเมริกาเป็นบทบาทมากที่สุดในสังคมระหว่างประเทศ เกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศต่าง ๆ และการป้องกันการรุกรานประเทศเล็ก ๆ จากประเทศมหาอำนาจอื่น ๆ

2. สมัยประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์

1. **นโยบายต่างประเทศ** ในระหว่างที่อดีตประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่สองสมัยนั้น (ค.ศ. 1953 - ค.ศ. 1960) คือ เมื่อไอเซนเฮอว์ชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ. 1952 นโยบายที่สำคัญที่สุด คือ ยุติสงครามเกาหลี นอกจากนี้ อดีตประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ ได้พยายามสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างสหรัฐอเมริกา กับสหภาพโซเวียตให้มีความราบรื่น และได้มีการทำความตกลงแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศทั้งสอง

2. **เกี่ยวกับนโยบายภายในประเทศ** ไอเซนเฮอว์ได้พยายามปรับปรุงงานด้านสังคมเสียใหม่ ขจัดทุจริตในวงการบริหารบาล แก้ไขภาวะเงินเฟ้อ ป้องกันสิทธิฐานะของกรรมกร ตลอดจนป้องกันการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในภาคพื้นอเมริกา รวมทั้งป้องกันสิทธิเสรีภาพของชนผิวดำ

3. **ในด้านเกษตรกรรม** ได้ใช้นโยบายเกษตรกรรมร่วมกันเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรทั้งในด้านอุปกรณ์ เครื่องทุ่นแรง และสวัสดิภาพของเกษตรกร โดยการยกฐานะความเป็นอยู่ของเกษตรกรให้ดีขึ้น

4. **ด้านอวกาศ** สมัยไอเซนเฮอว์ได้จัดตั้งโครงการอวกาศขึ้นในปี ค.ศ. 1958 โดยได้ตระหนักถึงคุณประโยชน์แห่งจักรกลนี้ และนำไปสู่ความก้าวหน้าในวิทยาการเกี่ยวกับสุริยจักรวาล โครงการนี้อยู่ภายใต้องค์การนาซ่า (NASA) ไอเซนเฮอว์เห็นว่าความก้าวหน้าทางด้านอวกาศเป็นรากฐานแห่งความมั่นคงและปลอดภัยของสหรัฐอเมริกาและโลกเสรีอื่น ๆ ด้วย

5. **ด้านการศึกษา** ไอเซนเฮอว์เคยเป็นประธานกรรมการมหาวิทยาลัยโคลัมเบียก่อนเป็นประธานาธิบดี ฉะนั้นเมื่อเป็นประธานาธิบดีจึงได้สนใจงานด้านการศึกษามาก ได้พยายามแก้ไขข้อบกพร่องในวงการศึกษา ตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับมหาวิทยาลัย โดยให้มีการศึกษาระบบทั่วไป ไม่จำกัดเพศ ผิวดำ แต่น่าเสียดายที่นโยบายนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

สรุป

สมัยประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์นั้น ได้พยายามปรับปรุงงานด้านสังคมภายในประเทศให้ดีขึ้น โดยเฉพาะบริการสาธารณะ ข้าราชการและการทำงานของข้าราชการ และสวัสดิภาพความเป็นอยู่ของประชาชน โดยจะเห็นได้ว่าในสมัยนี้ประชาชนได้รับความสนใจจากรัฐบาลมากขึ้นกว่าเดิม ในด้านต่างประเทศ งานชิ้นสำคัญคือ การยุติสงครามเกาหลี การร่วมมือกับ

สหภาพโซเวียต ในการยับยั้งการกระทำของฝรั่งเศสและอังกฤษ ในวิกฤติการณ์คลองสุเอซ ใน ค.ศ. 1956 การพยายามที่จะลดกำลังอาวุธนิวเคลียร์ โดยชักจูงสหภาพโซเวียตให้ร่วมมือ และเรื่องนี้ได้ยืดเยื้อมาถึงสมัยประธานาธิบดี ลินคอล์น บี จอห์นสัน จึงเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลา 8 ปี ที่ไอเซนฮาว์อยู่ในตำแหน่ง ได้มีการปรับปรุงงานด้านสังคม โดยเฉพาะบริการสาธารณะ และในด้านการต่างประเทศ ก็ได้ส่งเสริมการระงับข้อพิพาทโดยสันติวิธี และการอยู่ร่วมกันอย่างปลอดภัย แสวงหาความร่วมมือกันในการอยู่อย่างอิสระเสรี ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างประเทศ และช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนาทั้งในทางเศรษฐกิจและสังคม

3. สมัยประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี

ประธานาธิบดีเคนเนดีเป็นประธานาธิบดีที่หนุ่มที่สุด และเป็นคนแรกที่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันแคธอลิก เมื่อเคนเนดีได้รับตำแหน่งนี้ ได้พยายามพัฒนาประเทศในทุกวิถีทาง ทั้งด้านการศึกษา เสรีภาพของประชาชน การเศรษฐกิจ ด้านกำลังรบ และด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

1. ด้านการศึกษา รัฐบาลอเมริกันในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดีได้สนับสนุนให้ชาวอเมริกันทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพในด้านการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน และสนับสนุนให้มีการศึกษาในทุกระดับอย่างกว้างขวางทั่วสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นคนผิวขาวหรือผิวดำ จะได้รับสิทธิในการศึกษาเท่าเทียมกัน ได้พยายามเสนอร่างรัฐบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษา เพื่อให้ทุกหมู่บ้านในสหรัฐอเมริกามีการศึกษาโดยทั่วถึง และได้ส่งเสริมงานอาชีพของเยาวชนด้วย

2. สิทธิเสรีภาพของพลเมือง ในสมัยของประธานาธิบดีเคนเนดีได้พยายามที่จะให้คนอเมริกันมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา เนื่องจากประเทศนี้มีปัญหาเรื่องผิวมาช้านาน จะเห็นได้จากสงครามกลางเมืองในสมัยประธานาธิบดี ลินคอล์น อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าปัญหาเรื่องผิวยังมิได้ยุติลงอย่างเด็ดขาด แม้ในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดีจะเคยพูดว่า “ประการสำคัญขั้นต้นก็คือ เราต้องเผชิญกับปัญหาทางศีลธรรมจรรยา เรื่องนี้มีความเก่าแก่เท่า ๆ กับพระคัมภีร์ไบเบิล และเห็นได้ถนัดชัดเจนว่า เช่นเดียวกับรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ชาติของเราแม้จะคุยโอ้อวดหรือตั้งความหวังได้มากมายเพียงใดก็ตาม จะไม่มีเสรีภาพอย่างสมบูรณ์ได้ จนกว่าราษฎรจะมีเสรีภาพแล้วทุกคน” นอกจากประธานาธิบดีลินคอล์นแล้ว ก็มีประธานาธิบดีเคนเนดีอีกคนหนึ่งต่อสู้เพื่อสิทธิของคนผิวดำ ได้รับชานิกอร์คนหนึ่งเป็นที่ปรึกษาส่วนตัวของประธานาธิบดี และได้พยายามให้มีร่างรัฐบัญญัติกำหนดสิทธิของนิโกร โดยใช้ชื่อว่า “กฎหมายว่าด้วยสิทธิของประชาชน” แต่

ไม่สำเร็จในสมัยของเขา ประธานาธิบดีเคนเนดีอยู่ในตำแหน่งได้เพียง 2 ปี 10 เดือนเท่านั้น ก็ถูกลอบสังหาร แต่เท่าที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า เคนเนดีเป็นประธานาธิบดีคนแรกหลังจาก ประธานาธิบดีลินคอล์น ที่ได้ยื่นหยัดต่อสู้การเหยียดหยามในเรื่องผิวอย่างเข้มแข็ง

3. **ด้านเศรษฐกิจ** สหรัฐอเมริกาในสมัยของประธานาธิบดีเคนเนดีกำลังมีความรุ่งเรือง ทางเศรษฐกิจ เคนเนดีสนับสนุนประชาชนลงทุนอุตสาหกรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้เสนอร่างรัฐบัญญัติว่าด้วยภาษีอากร เพื่อเพิ่มพูนรายได้ของประเทศ และเพื่อลดภาวะเงินเฟ้อ ภายในประเทศด้วย เงินนี้จะนำมาตั้งเป็นเงินประกันสำหรับคนงานที่ว่างงาน หรือออกจาก งานด้วย นำเสียดายที่กฎหมายนี้ไม่สามารถผ่านสภาได้ในสมัยของเขา

4. **ด้านอวกาศ** แม้จะเริ่มตั้งโครงการอวกาศในสมัยประธานาธิบดีไอเซนเฮอว์ แต่ ประธานาธิบดีเคนเนดีได้สนับสนุนเร่งรัดอย่างมาก นับแต่ปี ค.ศ. 1961 เป็นต้นมา โดยสหรัฐ อเมริกาสามารถส่งคนเดินทางกับยานอวกาศไปยังดวงจันทร์ได้สำเร็จ นอกจากนี้ ยังช่วยให้มี การผลิตอุปกรณ์เกี่ยวกับอวกาศที่ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ก่อให้เกิดประโยชน์ในทางวิชาการและการค้า โครงการอวกาศยังช่วยให้มีวิวัฒนาการด้านวิทยาศาสตร์อย่างกว้างขวาง มีอุปกรณ์การติดต่อ ที่ทันสมัย เช่น การติดต่อผ่านดาวเทียม เป็นต้น

5. **ด้านต่างประเทศ** ดังได้กล่าวมาแล้วว่า สหรัฐอเมริกาได้เข้าไปมีบทบาทในวงการ เมืองระหว่างประเทศมาก ในฐานะผู้นำของฝ่ายโลกเสรี นับแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นต้นมา เมื่อเคนเนดีได้รับตำแหน่งประธานาธิบดี เขาเชื่อว่าสถานการณ์ของโลกมิได้เปลี่ยนแปลงเท่าใดนัก สหรัฐอเมริกายังต้องสะสมกำลังอาวุธต่าง ๆ เพื่อความมั่นคงของตนอยู่ตลอดเวลา เวลาอันสั้นที่ประธานาธิบดีเคนเนดีอยู่ในตำแหน่งนั้นได้ส่งเสริมการสะสมกำลังอาวุธนิวเคลียร์ เช่น จรวดขีปนาวุธ การพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ และกำลังรบอื่น ๆ เช่น เรือดำน้ำติดจรวด เพิ่ม กำลังกองทัพ ปรับปรุงและเสริมกำลังอาวุธนิวเคลียร์ในภาคตะวันออกของยุโรป เพิ่มหน่วยรบ ต่าง ๆ เช่น ฝูงบิน กำลังนาวิกโยธิน นอกจากนี้ ยังได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศต่าง ๆ ที่มีพรมแดนติดต่อกับประเทศคอมมิวนิสต์ เพื่อรักษาประโยชน์ร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกา กับประเทศเหล่านั้น

การให้ความช่วยเหลือประเทศต่าง ๆ ทั้งทางเศรษฐกิจและกำลังรบ ทำให้บทบาทของ สหรัฐอเมริกาในฐานะผู้นำโลกเสรีสมัยเคนเนดี เผชิญวิกฤติการณ์สำคัญที่น่าจะก่อให้เกิด สงครามโลกครั้งที่สาม คือ กรณีคิวบา เมื่อ ค.ศ. 1962 เพราะสหภาพโซเวียตจะเข้าไปตั้ง ฐานทัพจรวดในประเทศคิวบา ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดีถือว่าเป็นการคุกคามสันติภาพและ

ความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาและประเทศในทวีปอเมริกาเป็นอย่างมาก จึงแจ้งให้สหภาพโซเวียต
ถอนฐานทัพจรวดภายใน 24 ชั่วโมง ในที่สุดสหภาพโซเวียตปฏิบัติตาม และการกระทำของ
เคนเนดีครั้งนี้ถือกันว่าเป็นชัยชนะทางด้านอาวุธอย่างเด็ดขาด

ประธานาธิบดีเคนเนดีได้ส่งเสริมให้มีสัญญาฉบับใหม่ให้เกิดสงครามนิวเคลียร์สำเร็จ
เมื่อ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1963 โดยตั้ง 3 มหาอำนาจ คือ สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และอังกฤษ
มาทำสัญญากัน แม้จะหยุดยั้งการสร้างสมอาวุธนิวเคลียร์ไม่ได้ แต่ก็ช่วยให้มีการทดลองอาวุธ
นิวเคลียร์ลดน้อยลง ผลดีของสนธิสัญญานี้ทำให้ :-

ก. โลกลดความตึงเครียดในสงครามนิวเคลียร์ลง และแสดงว่าปัญหาต่าง ๆ จะแก้ไข
ได้ด้วยการเจรจา

ข. โลกจะคลายความหวาดกลัวอันตรายจากฝุ่นกัมมันตภาพรังสี จากการทดลองอาวุธ
นิวเคลียร์

ค. สนธิสัญญาจะช่วยมิให้อาวุธนิวเคลียร์แพร่หลายลุกลามไปยังประเทศอื่น ๆ หรืออยู่
ในมือของคนมากขึ้น หากขาดความรับผิดชอบ สงครามอาจเกิดโดยบังเอิญ และมหาอำนาจต้อง
เข้าไปพัวพันอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

ง. สนธิสัญญาช่วยจำกัดการแข่งขันสร้างอาวุธได้หลายทาง ทำให้สหรัฐอเมริกา
ปลอดภัยมากกว่าที่จะให้มีการทดลองไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด

นโยบายการเมืองที่สำคัญของประธานาธิบดีเคนเนดีอีกอย่างหนึ่งก็คือ นโยบายเกี่ยวกับ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งทำให้สหรัฐอเมริกาต้องพัวพันกับสงครามในเวียดนามและลาว
มากขึ้น เรื่องนี้ปรากฏชัดในหนังสือ The Pentagon Papers แม้เคนเนดีจะไม่เห็นด้วยกับการ
แทรกแซงทางทหาร แต่ก็ได้ส่งทหารเข้ามาช่วยรบในเวียดนามเป็นจำนวนมาก ในวิกฤติการณ์
อื่น ๆ เพื่อป้องกันมิให้เกิดสงครามโดยอุบัติเหตุระหว่างมหาอำนาจ ประธานาธิบดีเคนเนดีได้
สร้างโทรศัพท์สายด่วน (Hot Line) ติดต่อดังตรงระหว่างทำเนียบขาวกับวังเครมลิน ในส่วนที่
เกี่ยวกับตลาดร่วมแห่งยุโรป ประธานาธิบดีเคนเนดีเห็นว่า หากสหรัฐอเมริกาสามารถที่จะ
ค้าขายกับประเทศภาคีขององค์การนี้ได้ ก็จะเป็นสิ่งดี และเป็นความร่วมมือทางเศรษฐกิจ

4. สมัยประธานาธิบดีลินดอน บี จอห์นสัน

เมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีถูกนายออสวอลด์ลอบสังหารที่เมืองดัลลัส ในมลรัฐเท็กซัส
เมื่อ ค.ศ. 1964 นั้น เคนเนดีดำรงตำแหน่งได้เพียง 2 ปี 10 เดือน กับ 2 วัน และมีอายุเพียง 46 ปี
เท่านั้น การเสียชีวิตของเคนเนดีก่อให้เกิดความวิปโยคแก่ปวงชนอเมริกันและชาวโลกทั่วไป

เป็นอย่างยิ่ง รองประธานาธิบดีลินดอน บี จอห์นสัน เข้ารับตำแหน่งแทนตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของสหพันธ์

ประธานาธิบดีจอห์นสัน เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางการเมืองมาก และได้เข้าสู่ชีวิตการเมืองตั้งแต่อายุได้ 31 ปี เป็นผู้ที่มีบทบาทในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา เคยเข้าแข่งขันเป็นตัวแทนพรรคเดโมแครท ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ปี ค.ศ. 1960 แต่แพ้เคนเนดี จอห์นสันยอมสละตำแหน่งประธานสภา เพื่อสมัครรับเลือกตั้งเป็นรองประธานาธิบดี เมื่อประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบสังหาร และจอห์นสันเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแทนแล้ว ได้พยายามดำเนินนโยบายตามที่ประธานาธิบดีเคนเนดีได้วางไว้ ทั้งด้านในและต่างประเทศ เช่นดำเนินการเกี่ยวกับร่างกฎหมายภาษีอากรต่อจากประธานาธิบดีเคนเนดีจนสำเร็จ ได้ตั้งงบประมาณสร้างอาวุธนิวเคลียร์ และเพิ่มงบประมาณทางด้านความช่วยเหลือต่างประเทศ

1. **ด้านการเมืองในประเทศ** ประธานาธิบดีจอห์นสันมีเจตนารมณ์ที่จะส่งเสริมสิทธิของพลเมือง โดยไม่คำนึงถึงชาติ ศาสนา ผิว และแหล่งที่อยู่ อันเป็นความใฝ่ฝันเดิมของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี และจอห์นสันเชื่อมั่นอย่างยิ่งมาก่อนแล้ว จอห์นสันได้ปราศรัยต่อรัฐสภาว่า “อุดมคติของประธานาธิบดีเคนเนดีผู้ล่วงลับไปแล้ว จะต้องดำเนินการให้เป็นความจริงขึ้นมาโดยเร็วที่สุด ความชิงช้าและการประทุษร้ายซึ่งกันและกัน ระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำจะต้องยุติไป ไม่มีการยกย่องใด ๆ ที่คนอเมริกันจะให้แก่ประธานาธิบดีเคนเนดีอย่างสมเกียรติเท่ากับการที่รัฐสภาจะผ่านร่างรัฐบัญญัติให้สิทธิเสมอภาคแก่คนนิโกร สหรัฐอเมริกาจะรอดต่อไปไม่ได้อีกแล้ว รัฐบัญญัตินี้เป็นรัฐบัญญัติลดภาษีประชาชนพลเมือง 110,000 ล้านดอลลาร์ ซึ่งประธานาธิบดีเคนเนดีต่อสู้มาอย่างทรหดในสมัยที่ท่านมีชีวิตอยู่”

2. **ด้านโครงการอวกาศ** ประธานาธิบดีจอห์นสันส่งเสริมโดยตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับอวกาศ การพัฒนาอาวุธจรวด และความพยายามที่จะบุกเบิกด้านอวกาศ และสมัยประธานาธิบดีจอห์นสันนี้เองได้เสนอผลการวิจัยให้รัฐสภาทราบ ก่อให้เกิดสนธิสัญญากับประเทศต่าง ๆ ในกรณีที่จะไม่ใช้ห้วงอวกาศเป็นที่ตั้งฐานทัพทางทหาร และจะไม่นำห้วงอวกาศไปใช้เพื่อประโยชน์ทางทหารใด ๆ ทั้งสิ้น สนธิสัญญานี้ได้รับการลงนามและให้สัตยาบันเมื่อ ค.ศ. 1965

3. **การเมืองระหว่างประเทศ** ประธานาธิบดีจอห์นสันได้รับเลือกตั้งใหม่ เมื่อตำแหน่งประธานาธิบดีที่รับช่วงต่อจากประธานาธิบดีเคนเนดีได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1964 ระเบียบใหม่นี้ นโยบายต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกายังไม่เปลี่ยนแปลง แต่สถานการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศ

ได้ทวีความตึงเครียดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการสู้รบในเวียดนาม สหรัฐอเมริกาได้ส่งทหารมาช่วยรบมากขึ้น ก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ประชาชน ประธานาธิบดีต้องเผชิญกับมติมหาชนเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาถอนตัวจากการสู้รบนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้กระทำตามมติของมหาชนเช่นนั้นไม่ได้ เพราะเกี่ยวเนื่องด้วยผลประโยชน์ของสหรัฐอเมริกาโดยตรง ถ้าหากยังต้องการที่จะเป็นผู้นำโลกเสรีอยู่ เหตุผลคือเป็นการรบที่พยายามหยุดยั้งการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคแถบนี้ และเป็นการแสดงถึงเกียรติภูมิของสหรัฐอเมริกาเองว่ามีความสามารถแค่ไหน และเป็นหลักประกันความปลอดภัยแก่สัมพันธมิตรทางทหารของสหรัฐอเมริกาในภูมิภาคนี้ว่ามีอยู่เพียงใด

ประธานาธิบดีจอห์นสันได้เผชิญปัญหาต่าง ๆ เกือบทั่วโลก เช่น เกาหลีเหนือยึดเรือของสหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1968 และท่าทีของเกาหลีใต้ที่แสดงความไม่ไว้วางใจสหรัฐอเมริกา ที่จะให้ความปลอดภัยแก่ตนตามสนธิสัญญาการป้องกันร่วมกันของทั้งสองประเทศ ทางด้านยุโรป ท่าทีของฝรั่งเศสที่มีต่อสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับปัญหาขัดกันในสมาชิกภาตีสันธิสัญญานาโต้ จนฝรั่งเศสถอนตัว ซึ่งมีผลกระทบต่อสหรัฐอเมริกาโดยตรง

กลุ่มประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ เริ่มระแวงสหรัฐอเมริกา และพยายามจัดตั้งองค์การในภูมิภาคขึ้นเพื่อช่วยตัวเอง ซึ่งจะเป็นการขจัดอิทธิพลของสหรัฐอเมริกาไปที่ละน้อย ๆ จอห์นสันต้องดำเนินนโยบายที่จะทำให้ประชาชนนิยมและไว้วางใจรัฐบาลต่อไป และขณะเดียวกันก็ต้องคำนึงถึงท่าทีของพันธมิตรควบคู่ไปด้วย มิฉะนั้นเกียรติภูมิของสหรัฐอเมริกาในฐานะผู้นำโลกเสรีจะไม่มีเหลืออยู่เลย

5. สมัยประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม นิกสัน

1. **นโยบายต่างประเทศ** เมื่อประธานาธิบดีนิกสันเข้ารับตำแหน่ง 1968 ได้ประกาศจะลดกำลังรบในเวียดนาม ต่อมาได้ประกาศแผน Vietnamization และหลักการช่วยตนเองของประเทศในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ระยะเวลาปี ค.ศ. 1971 นิกสันได้เดินทางไปสาธารณรัฐประชาชนจีนและสหภาพโซเวียต ทำให้สถานการณ์ของโลกคลายความตึงเครียดลง

2. **นโยบายภายในประเทศ** เสียเปรียบดุลย์การค้าโดยเฉพาะกับญี่ปุ่น ผลของสงครามเวียดนาม ทำให้สหรัฐอเมริกาใช้จ่ายเงินไปมาก ชาวอเมริกันตายมาก จนประชาชนเบื่อหน่ายสงคราม (เป็นสงครามที่ไม่ได้ประกาศและนานเกิน 10 ปี) ขณะเดียวกันปัญหาเศรษฐกิจภายในมีมากขึ้น เพราะประชาชนเดือดร้อนเรื่องภาษีที่ถูกเก็บไปมาก โครงการสำคัญ ๆ ต่าง ๆ เช่น สวัสดิการประชาชนเกี่ยวกับบ้านที่อยู่อาศัย การช่วยเหลือคนยากจนอเมริกันเริ่มได้มีการ

เรียกร้องมากขึ้น ให้รัฐบาลนำเงินที่ใช้จ่ายในการสงครามมาพัฒนาบ้านเมืองภายใน อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีนิกสันได้พยายามเสนอโครงการต่าง ๆ เพื่อจัดปัญหาเหล่านี้ เช่น โครงการปรับปรุงสวัสดิการแก่ประชาชน (Welfare Reform) และโครงการจัดสรรงบประมาณให้แก่รัฐต่าง ๆ (Budget Sharing) โดยเสนอให้รัฐบาลกลางเป็นผู้เก็บภาษีรวมจากทุกมลรัฐ และรัฐบาลกลางแบ่งให้รัฐต่าง ๆ ตามโครงการที่ร้องขอหรือจำเป็น แต่โครงการทั้งสองยังไม่เป็นผลสำเร็จด้วยเหตุว่า มลรัฐใหญ่ ๆ ที่ร่ำรวยยังคงหวงอำนาจของตนอยู่

3. **ด้านการศึกษา** นิกสันยังคงส่งเสริมการศึกษาทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะระดับอาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์และการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย โครงการอวกาศยังคงได้รับการสนับสนุนมากจากนิกสัน

สรุป

ประธานาธิบดีนิกสันต้องเผชิญปัญหาสำคัญ ๆ ทั้งในและนอกประเทศ แต่ได้พยายามหาทางแก้ไข ปัญหาการเมืองระหว่างประเทศนั้น นิกสันได้ใช้ประสบการณ์ทำงานในชีวิตการเมืองและการต่างประเทศมาใช้แก้ไขสถานการณ์ เพราะเคยเป็นรองประธานาธิบดีอยู่กับประธานาธิบดีไอเซนฮาว์ถึงสองสมัย และประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดีในกรณีไปเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีน และสหภาพโซเวียต อย่างไรก็ตาม วิกฤติเวียดนามกลายเป็นปัญหาทั้งระหว่างประเทศและภายในประเทศ นิกสันพยายามให้มีการยุติสงครามในเวียดนาม โดยให้มีการเจรจากัน การยุติสงครามจะทำโดยที่สหรัฐอเมริกาไม่เสียเกียรติภูมิ แผนการของนิกสันในการยุติสงคราม ทำให้นิกสันต้องประกาศขยายเขตของสงครามออกไปถึงประเทศลาว กัมพูชา พร้อมกันนี้ ใช้อุทธรณ์ทั้งระเบิดเวียดนามเหนือมากยิ่งขึ้น เพื่อบีบบังคับให้เจรจายุติสงคราม นิกสันได้รับการคัดค้านมากจากหลายประเทศ แม้แต่เลขาธิการสหประชาชาติ นายวิลเฮ็ล์ม ไรท์ อย่างไรก็ตาม การเดินทางไปสหภาพโซเวียตและสาธารณรัฐประชาชนจีน ช่วยเสริมให้นิกสันแข็งแกร่งขึ้นจากการหยั่งเสียงในครั้งนั้น ในสหรัฐอเมริกา นิกสันยังสามารถกุมเสียงสนับสนุนส่วนมากไว้ได้ในช่วงนั้น เหตุการณ์ภายในประเทศเกี่ยวกับการหยุดงานของกรรมกร ภาวะเงินเฟ้อ และการขาดดุลการค้ากับญี่ปุ่นนั้น นิกสันได้ใช้มาตรการต่าง ๆ แก้ไขไปด้วยดี ในการเลือกตั้งประธานาธิบดี ค.ศ. 1972 นิกสันได้รับชัยชนะอีกครั้งและเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเป็นสมัยที่สอง ประธานาธิบดีนิกสันน่าจะเป็นรัฐบุรุษคนสำคัญในประวัติศาสตร์อเมริกันและของโลกได้ ถ้าไม่มีคดีวอเตอร์เกตมาพัวพัน ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ถึงกับต้องลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดีในสมัยที่สอง

6. สมัยประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ และประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน

ประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ และประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน เป็นประธานาธิบดีที่มีสมัยที่สืบเนื่องกันของนโยบายพรรคเดโมแครตและพรรครีพับลิกัน ในการแก้ไขปัญหาทั้งภายในและภายนอกประเทศของทั้งสองพรรค ความล้มเหลวของนโยบายภายในและภายนอกประเทศในสมัยประธานาธิบดีคาร์เตอร์ของสหรัฐอเมริกา ทำให้ประธานาธิบดีเรแกนได้รับเลือกเข้ามาเป็นประธานาธิบดี โดยเฉพาะการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ และเกียรติภูมิของอเมริกันในต่างประเทศ (ประเทศสัมพันธมิตร) ซึ่งปรากฏผลว่าประธานาธิบดีเรแกนในสมัยแรก (ระหว่าง ค.ศ. 1981-1984) สามารถแก้ไขปัญหาได้ดี จึงเป็นเหตุให้สามารถชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วยคะแนนท่วมท้น ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1984

7. สหรัฐอเมริกาในสหัสวรรษที่ 2000

ก่อนปี ค.ศ. 2000 สงครามเย็นได้ยุติลง คงไว้แต่สงครามเศรษฐกิจซึ่งระบอบไปทั่วโลกสหภาพโซเวียตรุสเซียซึ่งเป็นผู้ต่อสู้ในสงครามเย็นของสหรัฐอเมริกามาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้สลายลง โดยมีการแยกตัวเป็นอิสระของรัฐต่าง ๆ อย่างไม่กี่ตาม การเมืองภายในของสหรัฐอเมริกาเองยังมีได้มีความมั่นคงนัก การแก้ไขสภาวะเศรษฐกิจของประเทศ อันเป็นผลจากสงครามเวียดนาม และสงครามไม่ประกาศทั้งหลายซึ่งสหรัฐทำอยู่ทั่วโลก โดยสหรัฐอเมริกา มีนโยบายป้องกันคอมมิวนิสต์ในรัฐบาลหลายรัฐบาลที่ผ่านมา เช่น รัฐบาลของอดีตประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม นิกสัน ต้องล้มเหลว นิกสันสั่งถอนทหารอเมริกันออกจากเวียดนามและเอเชีย และการเลือกตั้งเข้าสู่สมัยที่ 2 ของนิกสันในปี ค.ศ. 1972 ได้เกิดคดีวอเตอร์เกตขึ้น จนถูกรัฐสภาอิมพีชเมนต์ (Impeachment) แต่นิกสันได้ชิงลาออกเสียก่อนการพิจารณาคดี และรองประธานาธิบดีเจอร์ลด์ ฟอร์ด ได้เป็นประธานาธิบดีสืบต่อจนครบวาระ การเลือกตั้งประธานาธิบดีคนต่อมาในปี ค.ศ. 1976 จึงได้แก่นายจิมมี คาร์เตอร์ จากพรรคเดโมแครต ซึ่งอยู่ในระหว่าง ค.ศ. 1977-1980 แต่รัฐบาลพรรคเดโมแครตก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้นได้ ดังนั้น ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1980 สหรัฐอเมริกาจึงได้ประธานาธิบดีคนใหม่จากพรรครีพับลิกัน คือ นายโรนัลด์ เรแกน อดีตผู้ว่าการรัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งอดีตเคยเป็นดารารายทอล์กโชว์ ฮอลลีวูด ในสมัยแรกของการเป็นประธานาธิบดีของเรแกนอยู่ในระหว่างปี ค.ศ. 1981-1984 เรแกนมีนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและสร้างเกียรติภูมิของสหรัฐอเมริกาโดยการสนับสนุนงบประมาณทหารอย่างเต็มที่ เรแกนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกเป็นสมัยที่ 2 ในระหว่าง ปี ค.ศ. 1985-1988 แม้ว่าประธานาธิบดีเรแกนจะเปลี่ยนสหรัฐอเมริกาจากการเป็นประเทศเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุดมาเป็นลูกหนี้รายใหญ่ที่สุดในโลกก็ตาม แต่ก็ทำให้คนอเมริกันมีงานทำ สามารถปราบเงินเฟ้อได้ และ

ฟื้นฟูบทบาทสหรัฐอเมริกาให้สูงเด่นด้วยความเป็นผู้นำที่มีความสามารถและความเป็นนักสื่อสารผู้ยิ่งใหญ่ได้ ดังนั้นในการเลือกตั้งประธานาธิบดีในครั้งต่อมาก็คือ การเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1988 พรรครีพับลิกันจึงได้รับชัยชนะอีก รองประธานาธิบดีจอร์จ บุช ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีในช่วง ค.ศ. 1989-1992 ในขณะเดียวกันนั้นวงจรเศรษฐกิจที่เริ่มตกต่ำเนื่องจากปัญหาขาดดุลงบประมาณของรัฐบาลที่เรื้อรังมาตั้งแต่สมัยประธานาธิบดีเรแกน ตลอดจนปัญหาสังคมภายในของสหรัฐอเมริกาเอง ทำให้พรรคเดโมแครตซึ่งมีนโยบายแก้ปัญหาสังคมและเน้นสวัสดิการสังคมที่เด่นชัดได้รับชัยชนะเข้ามาบริหารประเทศในช่วง ค.ศ. 1993-1996 โดยพรรคเดโมแครตส่ง นายบิล คลินตัน นักการเมืองรุ่นใหม่ของพรรค ซึ่งดำเนินนโยบายตามอดีตประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดี ประธานาธิบดีบิล คลินตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีถึง 2 สมัย สมัยที่สองคือในระหว่าง ค.ศ. 1997-2000 การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจประสบความสำเร็จทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกามีความมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว คนว่างงานลดน้อยลงอย่างมาก แต่ประธานาธิบดีคลินตันมีปัญหาส่วนตัวที่เสื่อมทั้งศีลธรรมและจริยธรรมจนถูกวุฒิสภาสหรัฐดำเนินการอิมพีชเมนต์ (IMPEACHMENT) แต่ไม่สามารถจะถอดถอนออกจากตำแหน่งได้ เนื่องจากคะแนนเสียงไม่เพียงพอ เพราะชาวอเมริกันในบางส่วนยังรักใคร่นิยมในตัวเขาอยู่และบ้างก็ถือว่า ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์กับลูกน้องในทำเนียบขาวของคลินตันเป็นปัญหาส่วนตัว ในขณะที่นโยบายเศรษฐกิจของเขาทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกามีฐานะนำในทางเศรษฐกิจโลก และยังคงเป็นชาติผู้นำของโลกได้ นโยบายของคลินตันในทางเศรษฐกิจคือ การใช้หลักแข่งขันการค้าเสรีในตลาดโลก การเข้าเป็นผู้นำในองค์การการค้าระหว่างประเทศ เช่น WTO การต่อรองกับตลาดร่วมยุโรป (URO) การสนับสนุนความมั่นคงทางเศรษฐกิจกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา รวมตลอดถึงประเทศญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ซึ่งเป็นฐานเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้การที่สหรัฐอเมริกาเข้าช่วยเหลือรัสเซียทางเศรษฐกิจหลังสหภาพโซเวียตล่มสลายก็เป็นนโยบายรุกทางเศรษฐกิจของสหรัฐ ดังนั้นสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 2000 จะเป็นผู้นำและครองเศรษฐกิจโลกได้หรือไม่ จึงเป็นการท้าทายและพิสูจน์นโยบายของพรรคเดโมแครตว่าสหรัฐอเมริกาจะเป็นชาติมหาอำนาจ ผู้นำโลก และมีเกียรติภูมิเพียงพอหรือไม่ในสถานการณ์ปัจจุบัน โดยการนำของประธานาธิบดีบิล คลินตัน ซึ่งจะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 2000 และมีการเลือกตั้งประธานาธิบดีคนใหม่ในช่วงปลายปี ค.ศ. 2000 นี้ เพราะขณะนี้ปัญหาภายในประเทศ และนโยบายการค้าเสรีของสหรัฐอเมริกา กำลังถูกจับตามองว่าเป็นการเอาเปรียบประเทศต่าง ๆ ในโลกที่สามและประเทศกำลังพัฒนา ดังเช่น ปัญหาการประท้วงในที่ประชุมองค์การการค้าโลก (WTO) ที่เมืองซีแอตเติล ในมลรัฐวอชิงตัน ในช่วงปลายปี ค.ศ. 1999 ทำให้สหรัฐอเมริกาเสียหน้าในฐานะผู้จัดการประชุม เพราะผลคือไม่มีข้อตกลงใด ๆ เกิดขึ้นเลยหน้าซ้ำเกิดความวุ่นวายจากการประท้วงของชาวอเมริกันในสหรัฐอเมริกาเองด้วย

ปัญหาการเมืองภายในของสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.2000 ปรากฏว่าพรรคใหญ่ทั้ง 2 พรรคคือ เดโมแครต และรีพับลิกัน ก็เริ่มช่วงชิงฐานเสียงในรัฐใหญ่กันมาตั้งแต่การเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งมีการเลือกตั้งซ่อมสมาชิกรัฐสภาทั่วประเทศและเลือกตั้งผู้ว่าการรัฐ ผลปรากฏว่า พรรครีพับลิกันยังคงมีสมาชิกรัฐสภามากกว่าพรรคเดโมแครต แต่ตำแหน่งผู้ว่าการรัฐในรัฐใหญ่ ๆ ซึ่งเดิมเป็นฐานเสียงของพรรครีพับลิกันนั้น ขณะนี้ได้กลายเป็นฐานเสียงของพรรคเดโมแครตแล้ว เช่น ในรัฐแคลิฟอร์เนีย และรัฐนิวยอร์ก นอกจากนี้ นางฮิลลารี คลินตัน ภรรยาของประธานาธิบดี บิล คลินตัน ยังประกาศตัดสินใจจะลงสมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งวุฒิสมาชิกรัฐนิวยอร์กในสมัยหน้า

ส่วนตัวเก่งของพรรคเดโมแครตที่จะลงสมัครรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 2000 นี้ ได้แก่ รองประธานาธิบดี อัล กอร์ แต่ยังมีคู่แข่งในพรรคอยู่ในการหาเสียงเลือกตั้งหยั่งเสียงของพรรคเดโมแครตในรัฐไอโอวา (IOWA Primary Election) ในวันที่ 7-8 มกราคม ค.ศ. 2000 เสียงของ อัล กอร์ นำคู่แข่งเล็กน้อย

สำหรับพรรครีพับลิกัน ผู้สมัครแข่งขันรับเลือกตั้งชิงตำแหน่งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2000 ที่เด่นมากคือ นายบุช จูเนียร์ ลูกชายอดีตประธานาธิบดี จอร์จ บุช ซึ่งเพิ่งจะได้รับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าการรัฐ มลรัฐเท็กซัส เมื่อเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1998¹

การเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1998 การแข่งขันเข้าสู่ตำแหน่งผู้ว่าการรัฐและสมาชิกรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา มีผู้ต่อสู้กันที่สำคัญประมาณ 30 คน

- จำนวนรัฐของสหรัฐอเมริกา 50 มลรัฐ มีผู้ว่าการรัฐ 50 คน
- จำนวนสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎร 50 รัฐ คิดตามอัตราส่วนประชากรแล้วรวม 435 คน ในสภาผู้แทนราษฎร พรรครีพับลิกันมีจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมากกว่าพรรคเดโมแครตเพียง 22 เสียง (ในปี ค.ศ. 1998)
- จำนวนสมาชิกในวุฒิสภามี 100 คน (รัฐละ 2 คน) พรรครีพับลิกันมีสมาชิกในวุฒิสภามากกว่าพรรคเดโมแครตเพียง 10 เสียง (55 เสียงต่อ 45 เสียง)

ดังนั้น การเลือกตั้งทั่วไปในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1998 จึงทำให้ฐานเสียงของทั้งสองพรรคเปลี่ยนไปเพียงเล็กน้อย แต่การเลือกตั้งมีการแข่งขันกันเข้มข้น เพราะจะมีการลงคะแนนเสียงในการอิมพิชเมนท์ (Impeachment) ประธานาธิบดีคลินตันหลังจากนั้น และเพื่อเป็นการวางฐานเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2000 ด้วย

ถ้าการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1998 จำนวนสมาชิกในวุฒิสภาของพรรคเดโมแครตเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีผลทำให้การอิมพิชเมนท์ (Impeachment) ประธานาธิบดีคลินตันเป็นไปได้ยากขึ้น เพราะต้องใช้เสียงถึง 2 ใน 3 แต่ถ้าพรรครีพับลิกันได้จำนวนสมาชิกในวุฒิสภาเพิ่มมากขึ้นอีก

5 เสียง ก็จะสามารถควบคุมวุฒิสภาได้ด้วยเสียงข้างมาก คือ 55 เสียง เดิมที่มีอยู่แล้วบวกเพิ่มอีก 5 เสียง รวมเป็น 60 เสียง และถ้าพรรคเดโมแครตได้รับเลือกในสภาผู้แทนราษฎรเพิ่มมากขึ้นเพียง 11 เสียง ก็จะทำให้พรรครีพับลิกันไม่สามารถควบคุมสภาผู้แทนราษฎรได้อีกต่อไป เพราะมิใช่เสียงข้างมากเด็ดขาด

นอกจากปัญหาการเมืองที่ทั้งสองพรรคชิงอำนาจกันเพื่อควบคุมรัฐสภาแล้ว ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการศึกษา ปัญหาความรุนแรงในสังคมอเมริกัน นับว่าเป็นปัญหาภายในที่สำคัญยิ่ง และเป็นที่ยึดถ่วงกันอยู่โดยทั่วไปในสังคมอเมริกันเองว่า เศรษฐกิจของอเมริกันที่ว่ามันคงนั้นเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจและขยายตัวแบบเศรษฐกิจฟองสบู่หรือไม่ ในขณะที่ปัญหาสังคมและอาชญากรรมที่ความรุนแรงขึ้น² และยังมีค่านิยมบางประการที่ขัดแย้งกันกับนโยบายสิทธิ เสพภาค เช่น ปัญหาเรื่องผิว ปัญหาชนกลุ่มน้อย เป็นต้น

ปัญหาในเมืองใหญ่ ๆ ของสหรัฐอเมริกาขณะนี้ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น เช่นปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม ปัญหามลพิษ และมลภาวะ ปัญหาอาชญากรรม ฯลฯ³ ปัญหาการศึกษา ปัญหาความรุนแรงในหมู่เยาวชนอเมริกัน และปัญหาสวัสดิภาพสังคม⁴ ล้วนเป็นปัญหาที่รัฐบาลอเมริกันต้องผจญหนักในการหาทางแก้ไขทั้งในปัจจุบันและอนาคต

2. ประชาธิปไตยและกระบวนการทางการเมืองในสหรัฐอเมริกา

1. ความนำ

ไม่มีรัฐบาลใดจะปฏิเสธไม่รับรู้ความคิดเห็นของประชาชนในปกครองของตน โดยเฉพาะในปัจจุบัน แม้ในการปกครองของทรราชย์ซึ่งกั้วต่อการต่อต้านของประชาชน หรือกั้วการปฏิวัติต่อต้านกับรัฐบาลเผด็จการ ดังนั้น แม้รัฐบาลบางประเทศในปัจจุบันซึ่งปกครองโดยระบบเผด็จการแบบเบ็ดเสร็จ จึงยังคงมีนโยบายควบคุมเครื่องมือในการสื่อสารต่าง ๆ ของประชาชน มีการใช้การตรวจข่าว การโฆษณาชวนเชื่อ เป็นเทคนิคเพื่อให้มีการยอมรับการปกครองของตนจากประชาชน

2. บทบาทของประชาธิปไตยต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

รัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยจะต้องรับผิดชอบต่อความคิดเห็นของประชาชน, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนต่าง ๆ ของประชากรที่พูดแทนประชาชนทั้งประเทศ เช่น ผู้แทนราษฎร หรือผู้ที่มีส่วนในการเลือกตั้งผู้แทน ในเมื่อรัฐบาลนั้นคือ ตัวแทนของประชากรหมู่หนึ่งที่เลือกเข้ามาบริหารประเทศในฐานะรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตย และจะไม่มีลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตยนำวิถี (Guided Democracy) เช่น รัฐบาลของประธานาธิบดีชูกาโน แห่งอินโดเนเซีย ใน พ.ศ. 2502 ซึ่งประกาศยกเลิกรัฐธรรมนูญ ล้มรัฐสภา และใช้อำนาจเต็มในการ

บริหารประเทศ

การปฏิบัติการอย่างธรรมดาของการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้น ต้องการให้มีการเปลี่ยนรัฐบาลเมื่อมีการผิดพลาด ไม่ได้ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนผู้เลือกตั้ง (หรือผู้แทนของเขาในสภา) ในระบบการปกครองแบบรัฐสภา เช่น ในอังกฤษ หรือกลุ่มประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย จะไม่มีการเลือกตั้งที่เป็นผลตามมาโดยอัตโนมัติของการลาออกของรัฐมนตรี ในระบบประธานาธิบดี เช่น สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีการแบ่งแยกอำนาจ การเปลี่ยนแปลงรัฐมนตรีไม่ใช่เรื่องแปลกนัก แต่ความเชื่อที่มีต่อการตัดสินใจของปวงชนนับว่าสมบูรณ์ เช่น ถ้าฝ่ายตรงข้ามในสภาผู้แทนราษฎรได้รับเลือกตั้ง มีที่นั่งส่วนใหญ่ในสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎรคนใหม่จะต้องเลือกใหม่ด้วย และถ้าหากประธานาธิบดีพ่ายแพ้ ไม่ได้รับการเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง อำนาจการบริหารก็จะตกไปอยู่กับฝ่ายตรงข้าม คือผู้ชนะการเลือกตั้งโดยอัตโนมัติ ประชาธิปไตยที่เห็นชัดอีกอย่างหนึ่งในกรณีนี้ก็คือ เมื่อมีการชงกันทางการเมืองก็จะไม่มีการต่อต้านเป็นส่วนตัว ผู้แข่งขันที่พ่ายแพ้มีสิทธิทุกอย่างที่จะมีความเชื่อในโครงการต่าง ๆ ของตนต่อไป (ตามที่ตนได้เสนอไว้ต่อประชาชน) และยังคงพยายามชักจูงใจให้ประชาชนเชื่อตาม และยังสามารถเสนอกลับให้ประชาชนพิจารณาใหม่ ต่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งคราวต่อไป โดยขอให้ประชาชนแก้ไขสิ่งผิดพลาดที่ได้กระทำมาในการเลือกตั้งคราวก่อน การปฏิบัติการอย่างสงบสันติของความต้องการในระบอบประชาธิปไตยเช่นว่านี้ จำต้องอาศัยประชามติ

3. ความหมายของประชามติ

ประชามติ อาจอธิบายได้ว่า คือ การรวบรวมความเชื่อ และความเห็นของประชาชนเกี่ยวกับเรื่องราวที่สำคัญทางสังคมและการเมือง ผู้วิเคราะห์กระบวนการประชาธิปไตยได้จำแนกประชามติออกจากความรู้สึกของประชาชน (Public Sentiment)

ความรู้สึกของประชาชน (Public Sentiment) คือ การตอบโต้หรือปฏิกิริยาที่รวดเร็วของประชาชนที่มีต่อเรื่องที่แตกต่างกัน สำหรับผู้มีความคิดเห็นมั่นคง ข่าวดสารและผลสะท้อนกลับของทั้งสองเรื่อง มีความสำคัญในการหาประชามติ แต่ต้องยอมรับว่า ในทุก ๆ ประชามติ มีความรู้สึกของประชาชน (Public Sentiment) อยู่ด้วย และในทุก ๆ ความรู้สึกของประชาชน (Public Sentiment) ก็มีประชามติ มีข้อสังเกตดังนี้ คือ หากความเชื่อนั้นขยายตัวขึ้น เข้มแข็งขึ้น ความรู้สึกของประชาชน (Public Sentiment) นั้นก็จะกลายเป็นประชามติ หากความเชื่อลดลง ก็เป็นเพียงความรู้สึก (Sentiment)

4. ลำดับของประชามติ

ในทางการเมือง ประชามติพัฒนาไว้มาก เรื่องที่ถกเถียงกันอาจเกี่ยวพันถึงกลุ่มชน

ส่วนใหญ่ ซึ่งจะมีขั้นตอนต่าง ๆ ในพื้นฐานที่เราเรียกกันว่า พื้นฐานของขวัญ (Moral) และคุณค่าทางการเมือง (Political Value) ของระบบ ซึ่งมักเรียกกันว่า

1. ความเห็นพ้องต้องกัน (Consensus) ในที่นี้รวมไปถึงหลักการของรัฐธรรมนูญ เช่น หลักการปกครองแบบสาธารณรัฐ ประชาธิปไตยโดยผู้แทน ความอดทนทางศาสนา และการยอมรับมติของเสียงส่วนใหญ่

2. ข้อตกลงของคนกลุ่มใหญ่ สิ่งเหล่านี้ประกอบด้วยนโยบายหลัก ๆ ซึ่งกำหนดออกมาเป็นนโยบายสาธารณะ

3. ความคิดเห็นหลากหลาย (Plurality Opinions) ซึ่งจะต้องยอมรับฟัง และมักพบเห็นเสมอ ๆ ในสภาผู้แทนหรือรัฐสภา

ในการเมืองสหรัฐอเมริกา ประชาชนมีลำดับที่มาดังกล่าว และมีได้เกิดในสภานิติบัญญัติ แต่เป็นผลของข้อโต้แย้งกัน เป็นตัวแทนตัดสินใจของพลเมืองสหรัฐอเมริกา ที่ปรากฏออกมาเป็นนโยบายสาธารณะ ซึ่งจะต้องอยู่ในความต้องการของกำลังขวัญที่ชาวอเมริกันกำหนดความก้าวหน้าของเศรษฐกิจภายใน ผลประโยชน์ของชาติในต่างแดน และความสงบหรือสันติภาพระหว่างประเทศ ประชาชนทุกอย่างก็คือ การประนีประนอมระหว่างความคิดของชนในชาติ

5. พื้นฐานของประชามติ

เรามักจะไม่ทราบว่ามีประชากรที่เปอร์เซ็นต์เข้ามาแสดงความคิดเห็น แสดงประชามติในเรื่องหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ เรามักทราบเพียงว่า เรื่องบางอย่างเกิดจากการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และมีกระบวนการทางอารมณ์ของคนหลายล้านคน เหล่านี้คือบ่อเกิดของประชามติ นักจิตวิทยาพิสูจน์ว่า กระบวนการเช่นนี้ก่อให้เกิดประชามติ แต่ก็ยังไม่ทราบถึงความลับที่บุคคลแต่ละคนตัดสินใจ แต่เราสามารถรู้ว่า มีปัจจัย อิทธิพล ซึ่งเป็นตัวกำหนดประชามติของคนดังต่อไปนี้ :

1. บ้านและครอบครัว บ้านและครอบครัวจะมีอิทธิพลต่อบุคคลต่างกันไปตามเวลา และองค์กรทางสังคม รวมถึงตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง บุคคลถือได้ว่าเป็นผลผลิตของครอบครัว การศึกษา คุณธรรม และทัศนคติของบุคคล ล้วนเป็นส่วนสำคัญที่เกิดจากครอบครัว พ่อแม่ส่วนหนึ่ง

ในสหรัฐอเมริกาสสมัยปัจจุบัน ซึ่งมีการเคลื่อนย้ายของพลเมืองมาก และมีระบบการติดต่อสมัยใหม่ ความสำคัญของครอบครัวในการสร้างทัศนคติและประชามติลดลง แต่ความสำคัญตกไปสู่โทรทัศน์หรือครูในโรงเรียนอนุบาลมากกว่า

2. โรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่ให้การศึกษา ซึ่งเชื่อว่าจะให้การศึกษาแก่บุคคลได้ กว้างขวาง ทำให้คนมีทัศนะกว้าง และสามารถตัดสินใจได้ด้วยการรับข่าวสารข้อเท็จจริง ใน สหรัฐอเมริกา ทุกรัฐจะจัดให้มีโรงเรียนของรัฐบาล ซึ่งมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง ในปัจจุบัน มีความคิดแตกต่างเกี่ยวกับคุณค่าของระบบการศึกษา เช่น ระบบโรงเรียนประชาบาล (Parochial School) ในสหรัฐอเมริกา ต้องการให้คงระบบคุณธรรมในการสั่งสอน และค่อย ๆ เพิ่มการสอนในด้านวัตถุนิยม ส่วนระบบโรงเรียนที่แยกออกจากทางศาสนา (Secular School) เห็นว่า ระบบโรงเรียนประชาบาล (Parochial School) ไม่เตรียมนำให้คนรุ่นใหม่มีความรู้ ด้านเทคนิค และความเจริญทางวิทยาศาสตร์ ที่แน่นอนที่สุดก็คือชนิดหรือระบบของการศึกษา จะมีอิทธิพลฝังลึกต่อทัศนคติทางการเมืองโดยทั่ว ๆ ไป

อย่างไรก็ตาม เป็นการยากลำบากที่จะประเมินผลอิทธิพลของการศึกษาที่มีต่อประชาชาติ แต่ตามตัวอย่างของการวิจัยพบว่า ผู้จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย มีความเข้าใจประเด็น หรือเรื่องราวเกี่ยวกับการเมืองของโลกดีกว่าคนกลุ่มอื่น และมีการแยกตนเองโดดเดี่ยว และ ทำตัวเป็นคนภูมิภาค (บ้านนอก) น้อยมาก และไม่ต้านต่อการพิจารณากฎหมายเกี่ยวกับความ เสมอภาคในเรื่องผิว

3. ศาสนา ศาสนายังคงมีอิทธิพลสำคัญในเรื่องต่าง ๆ ต่อสาธารณชน ในประเทศ สหรัฐอเมริกา ศาสนา หมายถึงอารยธรรมของคริสเตียน และยังคงมีความต่าง ๆ กันบ้างบาง กลุ่ม แต่ก็มีปฏิกิริยาคล้ำคลึงกันในเรื่องของศีลธรรมหรือคุณธรรมของประชากร ศาสนาลด ความสำคัญลงทั้งในสังคมและการเมืองในศตวรรษก่อน ในปัจจุบัน ศาสนายังคงมีความสำคัญ ในส่วนของครูอาจารย์ที่สอนจริยธรรมและศีลธรรมเท่านั้น แม้ว่าเมื่อก่อนโบสถ์จะเป็นศูนย์กลาง ทางสังคมและการจัดงานต่าง ๆ แต่ต่อมาศูนย์กิจกรรมต่าง ๆ ก็เปลี่ยนไปตามความเจริญของ บ้านเมืองและท้องถิ่น

4. ฐานะทางเศรษฐกิจ ฐานะทางเศรษฐกิจดูเหมือนว่าจะเป็นอิทธิพลสำคัญที่สุดในการ ตัดสินใจของบุคคลในเรื่องการเมือง จากการที่นักทฤษฎีการเมืองและเศรษฐกิจได้เผยแพร่ ความคิดของตน เช่น Jeremy Bentham และ Karl Marx ได้มีการพัฒนาความเชื่อทั่วไปว่า พลเมืองทุกคนจะต้องสนับสนุนนโยบายสาธารณะ ที่ดูแล้วว่ดีที่สุด และจะช่วยปรับปรุงฐานะ ทางเศรษฐกิจและสังคมของตน ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่า ในสังคมอเมริกันนั้น กฎหมายเกี่ยวกับ กรรมกรก็ดี การประกันสังคมก็ดี เกิดขึ้นในรัฐที่มีการพัฒนาทางอุตสาหกรรม มิได้เกิดขึ้น โดยบังเอิญ โดยเฉพาะในสมัย New Deal Reform ของสหรัฐอเมริกา ในทศวรรษ 1930 การ มีส่วนร่วมของชนชั้นผู้มีรายได้น้อยในทางการเมืองเพิ่มมากขึ้น และจะต่อต้านต่อมาตรการ ปฏิรูปของกลุ่มพลเมืองผู้มีรายได้น้อยสูงทั้งสิ้น

5. หนังสือพิมพ์และการติดต่อสื่อสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และอุตสาหกรรม การพิมพ์ มีอิทธิพลมาก ในการให้ข่าวต่อการเกิดมติมหาชน มีการประเมินพบอย่างหนึ่งว่า อิทธิพลของสิ่งเหล่านี้ เกิดจากการที่บุคคลแสดงตนกับสื่อชนิดนั้นเป็นส่วนตัว เช่น หนังสือพิมพ์ ในบทบาทบรรณาธิการ ยังคงมีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อมติมหาชน และจากการศึกษาเรื่องนี้ พบว่า คนเราหรือคนทั่วไปอ่านหนังสือพิมพ์ในเรื่องราวต่าง ๆ ที่สะท้อนทัศนคติของตน ที่อ่าน สิ่งที่ดีรู้สึกพอใจ เช่น กีฬา การเงิน แฟชั่น ฯลฯ ซึ่งต่อมาจะมีผลกระทบต่อทัศนคติและความคิด ของบุคคล ซึ่งถือว่าเป็นผลของการติดต่อ สื่อข้อความ ในประเด็นนี้ เครื่องมือในการสื่อข้อความ (media) จะมีความสำคัญมากกว่าขั้นแรก เพราะพระหรือนักบวช ครู นายความ หรือผู้นำ อื่น ๆ ของชุมชน ต่างก็อ่านหนังสือพิมพ์ และมีการถกแถลงในเรื่องต่าง ๆ หรือสนทนากันอยู่กับ ประชาชน ซึ่งมักจะกระทำตามคำแนะนำของผู้นำเหล่านี้ ดังนั้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยแสวงหา ความคิด หรือประชามติของประชาชนได้

6. ผิวและสัญชาติ กลุ่มชนที่ผิวต่างกัน หรือถือสัญชาติต่างกัน มีส่วนสำคัญต่อการ สื่อข้อความ เกี่ยวกับมติมหาชนในประเด็นที่ต้องการ เช่น นโยบายต่างประเทศ หรือนโยบาย เกี่ยวกับผู้อพยพ

ในทางการเมืองกลุ่มสัญชาติและสีผิว จะแสดงความพอใจหรือไม่พอใจต่อนโยบายของ พรรค ที่จะสนับสนุนความเป็นพลเมืองของกลุ่ม ซึ่งเป็นพลังสำคัญในการผลักดันนโยบายของ รัฐบาลสหรัฐอเมริกา เช่น กลุ่มผู้อพยพจากเยอรมันเป็นกลุ่มแรกที่อพยพสู่อเมริกา ในทศวรรษ 1840 เป็นกลุ่มนำก่อให้เกิดกระบวนการเลิกทาส และกว่า 50 ปี ชาวเยอรมันอพยพจะอยู่ข้างฝ่าย พรรครีพับลิกัน (Republican Party)

ชาวไอริช (Irish) รุ่นแรกที่อพยพเข้ามาสู่อเมริกาในศตวรรษก่อน มีความรู้พิเศษใน เรื่องการเมืองท้องถิ่น และมีทัศนคติต่อต้านการปกครองของรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง ทัศนคตินี้ เกิดขึ้นสืบต่อมา และกลุ่มนี้เป็นกลุ่มหลักของพรรคเดโมแครต (Democratic Party) ในทางเหนือ ของสหรัฐอเมริกา ส่วนชาวสแกนดิเนเวียได้อพยพตามชาวเยอรมันเข้ามาตั้งรกรากในรัฐ- อเมริกา ส่วนใหญ่อยู่ในชนบทและพอใจพรรครีพับลิกัน (Republican Party) แต่ชาวโปแลนด์ และผู้ค้าขายในเมืองพอใจพรรคเดโมแครต (Democratic Party) ในราว ค.ศ. 1890 ผู้อพยพ ส่วนมากตั้งถิ่นฐานในเมือง และเข้าไปมีส่วนในการผลิตทางอุตสาหกรรม ฐานะของผู้อพยพ ทางเศรษฐกิจและสังคมได้เข้าไปเป็นส่วนประกอบพื้นฐานแทนการยึดถือเอาสัญชาติเดิมเป็นตัว กำหนดทัศนคติพื้นฐานทางการเมือง และความจริงที่ปรากฏคือ ผู้อพยพที่เป็นชาวอิตาเลียน ส่วนใหญ่ ชาวโปแลนด์ ชาวยิว และชาวสลาฟ (Slavs) ได้แสดงความพอใจและร่วมเป็นอันหนึ่ง

อันเดียวกันกับพรรคเดโมแครต (Democratic Party) และเป็นผู้นำทางการกำชัยชนะในการเลือกตั้งที่ผ่านมาในอดีต

ชาวนิโกรแสดงออกถึงพฤติกรรมที่แตกต่างอย่างเห็นชัด เพราะนิโกรมีรากฐานลึกซึ่งต่อแผ่นดินอเมริกันมากกว่าอเมริกันผิวขาว นิโกรทางเหนือยังคงถูกถือว่าเป็นผู้อพยพอยู่ พวกนี้ได้ละทิ้งจากเผ่าพันธุ์เดิมของตนทางใต้ เพื่อรักษาสิทธิในการเข้าร่วมทางการเมือง และมีความพอใจกับเสรีภาพในฐานะพลเมืองอเมริกัน และเหมือนกับผู้อพยพอื่น ๆ พวกนี้จำเป็นต้องทำงานอย่างข้ำทาส และได้ค่าจ้างแรงงานต่ำ เมื่อจำต้องเปลี่ยนงาน หลัง ค.ศ. 1932 อิทธิพลของเศรษฐกิจทำให้นิโกรสนับสนุนยุคนิวดีวล์ (New Deal) มากขึ้น มีนิโกรประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ ออกเสียงให้ประธานาธิบดี แฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ใน ค.ศ. 1940 และ ค.ศ. 1944 และในสมัยการเลือกตั้งประธานาธิบดีต่อมาอีก 3 สมัย มีนิโกรจำนวนน้อยมากยังคงมีความพอใจและภักดีต่อพรรคเดโมแครต (Democrat Party) แต่ใน ค.ศ. 1960 นิโกรกลับมากักตืออยู่ข้างพรรคเดโมแครต (Democrat Party) ใน ค.ศ. 1964 นิโกรรวมตัวสนับสนุนประธานาธิบดีลินดอน บี จอห์นสัน และต่อต้านวุฒิสมาชิกโกลด์วอเตอร์

7. สถาปนามิศาสตร์ นักทฤษฎีการเมือง มองเตสกีเอร์ (Montesquieu) ทำนายไว้ว่าอย่างถูกต้องว่า ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ไม่ได้เป็นเหตุผลที่แท้จริง แต่เป็นเหตุผลที่ตามมา ที่จะก่อให้เกิดอิทธิพลของมติมหาชน

เขตของภูมิศาสตร์และภูมิอากาศ จะมีส่วนทำให้เกิดความแตกต่างของผู้ตั้งถิ่นฐาน โดยทั่วไปคนเราจะชอบสภาพภูมิอากาศที่ตนเคยชิน ผลของสภาพภูมิศาสตร์ ที่มีต่อการเมืองสหรัฐอเมริกา จึงมีต่างออกไป และไม่สามารถวัดได้

อาจสังเกตได้ว่า มีปัจจัยทางเผ่าพันธุ์และเศรษฐกิจในประชาชาติ ซึ่งมีต่างกัน ในสภาพภูมิศาสตร์ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น ทางใต้มีการเปลี่ยนแปลงช้า และมักมีปัญหาภายในที่สำคัญ คือ เรื่องผิว

ในส่วนกลางของตะวันตกของประเทศ ตามประวัติศาสตร์ชอบแยกตัวโดดเดี่ยว โดยเฉพาะทัศนคติที่ว่าควรเอาแต่ธุระของตน ไม่สนใจว่าโลกภายนอกจะมีความเป็นไปอย่างไร

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ มีลักษณะที่แตกต่างไปอีกแบบ คือมีความตื่นตัวต่อการพัฒนาทางด้านการเมืองตามแบบอย่างของประเทศในยุโรป

ชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ทางด้านชายฝั่งตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก (The West Coast) ได้มีความผูกพันกับกลุ่มประเทศในแถบมหาสมุทรแปซิฟิก และประเทศต่าง ๆ ในซีก

โลกตะวันออก ถึงแม้ว่าจะมีผลประโยชน์น้อยอยู่บ้าง ดังนั้น พวกชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันตก โดยเฉพาะในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ให้การสนับสนุนจีนชาติ (จีนบนเกาะไต้หวัน) จะเห็นว่า มีวุฒิสมาชิกในวุฒิสภาอเมริกันคนหนึ่งได้รับการขนานนามว่า “วุฒิสมาชิกจากฟอร์โมซา” (The Senator for Formosa) เนื่องจากเป็นวุฒิสมาชิกที่มีทัศนคติคัดค้านการปกครองของจีนแดง (Red China) และจากเหตุผลที่ว่าสหรัฐอเมริกามีความสัมพันธ์ค้าขายกับจีนชาติในขณะนั้น ส่วนหนึ่งของซีกตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เป็นอาณาจักรของทรัพยากรธรรมชาติในดิน และเป็นส่วนของเศรษฐกิจที่มีความผูกพันกับการปรับปรุงนโยบายภายในของรัฐบาลแห่งชาติ เช่น เงินอุดหนุนโครงการเหมืองแร่ โครงการชลประทานต่าง ๆ เชื้อนอเนกประสงค์ เงินอุดหนุนสำรองข้าวสาลี สิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อมติมหาชน

6. บทบาทของมติมหาชน

การวัดมติมหาชนได้กลายมาเป็นอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกา โดยมีการจ้างคนเป็นจำนวนมาก ในการสำรวจประชามติในเรื่องใหญ่ ๆ ได้มีการจัดทำแบบทดลองวิเคราะห์มติมหาชน เพื่อหาแบบทดสอบ หรือสูตรในการวัดมติมหาชนมากมาย เช่น สำนักจอร์จแกลล์พ (George Gallup) ได้จำแนกประชากรของสหรัฐอเมริกาต่างกันไป เช่น อายุ เพศ อาชีพ ศาสนา กลุ่มวัฒนธรรม และสร้างสูตรที่จะคลุมปัจจัยกลุ่มต่าง ๆ นี้ แต่ก็ทำนายผลการเลือกตั้งใน ค.ศ. 1948 พลาดไป ผู้สำรวจประชามติส่วนใหญ่ มักใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง โดยคิดว่าตัวอย่างจะแทนภาพรวมได้ และมีการพัฒนาเทคนิคการสัมภาษณ์เพิ่ม เพื่อช่วยชี้ความเป็นไปได้ของการเลือกตั้ง สิ่งเหล่านี้อาจทำนายสินค้าบางชนิดได้ มากกว่าการทำนายผลการเลือกตั้ง เพราะผลการเลือกตั้งขึ้นอยู่กับมติมหาชน ที่อาจจะรู้ได้เฉพาะผู้ที่ใกล้ชิดมากเท่านั้น

7. กลุ่มผลประโยชน์

เดวิด ทูรแมน ให้ความหมายของกลุ่มผลประโยชน์ว่า คือกลุ่มของบุคคลที่มารวมกัน มีผลประโยชน์ร่วมกัน และมีทัศนคติร่วมกัน

กลุ่มผลประโยชน์หรือกลุ่มอิทธิพลนี้ มีกิจกรรมอันเป็นผลประโยชน์ของกลุ่ม ที่ชี้ให้เห็นประชาธิปไตยของคนกลุ่มใหญ่ กล่าวกันว่า ในทุกรูปแบบของรัฐบาลนั้น จะต้องให้ความสนใจมากที่สุดต่อผลประโยชน์ของประชาชน ตัวอย่างเช่น การแก้ไขรัฐธรรมนูญบทแรกของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการให้หลักประกันผลประโยชน์แก่ประชาชน ในการมีเสรีภาพในการพูด เขียน ปฏิบัติศาสนา การชุมนุม และการร้องทุกข์

การรวมกลุ่มของกลุ่มอิทธิพล ในทางธุรกิจและอุตสาหกรรม มีการจัดตั้งสมาคมโรงงาน และหอการค้าสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี ในส่วนของกรรมกร ก็มีสหพันธ์แรงงานอเมริกัน (American Federation of Labor ซึ่งมีชื่อย่อว่า AFL) ใน ค.ศ. 1955 และสภาองค์กรอุตสาหกรรม (Congress of Industrial Organizations มีชื่อย่อว่า CIO) ซึ่งรวมกันแล้วเป็นตัวแทนของคนกว่า 16 ล้านคน (ของสหภาพแรงงาน) กลุ่มนี้ยังคงมีอิทธิพลมากต่อการเมือง โดยมีสำนักงานใหญ่ ที่กรุงวอชิงตัน กลุ่มต่าง ๆ จะมีการรวมตัว และปฏิบัติการทางการเมืองต่อรัฐบาลและรัฐสภา มีเทคนิคต่าง ๆ ในการชักจูงใจ เช่น การวิ่งเต้น และกลุ่มอิทธิพลอาจมีการขัดแย้งกันในผลประโยชน์ด้วย

8. พรรคการเมือง

พรรคเป็นการรวมตัวกันของบุคคล หรือกลุ่มคนที่มีความคิดเห็นให้หนักแน่นร่วมกัน มีการจัดองค์กร หน้าที่ ตามระบบพรรคการเมือง และประชาธิปไตย ๆ บางอย่างก็ยังขัดแย้งกันอยู่ในระหว่างพรรค พรรคการเมืองของสหรัฐอเมริกาก็เช่นกัน แต่พรรคการเมืองของสหรัฐอเมริกาแตกต่างกว่าประเทศอื่น ๆ โดยเฉพาะในยุโรป พรรคพัฒนาขึ้นโดยมีพื้นฐานทางอุดมการณ์

พรรคการเมืองสองพรรคใหญ่ของสหรัฐอเมริกา เป็นพรรคประชาชน (Mass Parties) มีนโยบายที่จะเพิ่มสมาชิก จึงสนับสนุนเฉพาะโครงการที่ประชาชนร่วมมาก ๆ ทำให้ทั้งสองพรรคมีโครงการ นโยบาย ใกล้เคียงกัน พรรครีพับลิกัน (Republican Party) สนับสนุนปัญหาของธุรกิจและอุตสาหกรรม ในขณะที่พรรคเดโมแครต (Democrat Party) สนับสนุนกรรมกร และการเกษตร

องค์กรของพรรคและโครงสร้างของพรรคใหญ่ทั้งสองในสหรัฐอเมริกาคลายกันมาก

เชิงอรรถ

1. The Wall Street Journal Tuesday November 3,rd 1998, P B1.
2. The Wall Street Journal Tuesday December 10,rd 1998, P A9-A14.
A Quarter Survey of Politics, Economic, and Values.
3. The Economist January 10-16,th 1998, “Repairing American Cities”, Pages 9-17.
4. The Economist January 31,st – February 6th 1998, P 30. “Clinton Address to Congress on January 27th 1998. The State of The Union Message.”